

vi ikke have kunnet blive enige om en regelmæssig Finansloov, saa længe blive vi staaende ved en midlertidig. Derom ere vi enige, og samtidig om, at jo flere udmærkede og nyttige Foranstaltninger, som det kan lykkes at gennemføre paa de regelmæssige Finanslove, desto bedre. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) vilde ikke blot fortsætte i samme Sture, men vilde „besser machen“. Han haabede, at Retten overhovedet fremtidig skulde ikke maa være raadende paa Finanslovene; han erklærede den for aldeles fordømmelig. Jeg maa derefter antage, at naar Regeringen til næste Aar kommer og forlanger 1 Million Kr. til Vedligeholdelse af Kjøbenhavns Befæstning, vil det ærede Medlem anse det for fuldstændig fordømmeligt, om nogen vilde anerkende hans Ret til at sige nej dertil.

Konseilspræsidenten (Hørring):

Over for de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger af rent formel Bestaafenhed. Naar jeg ikke har set mig i Stand til at afgive en saadan Erklæring, som det ærede Medlem sigtede til, er det ærede Medlem derefter ikke berettiget til at sige, at jeg har forbeholdt mig at udstede en provisorisk Finansloov, og endnu mere uberettiget er han til at fortolke mine Udtalelser saaledes, at jeg skulde have truet med at udstede provisoriske Finanslove. Sligt har jeg ikke gjort. Jeg har simpelthen paa det Spørgsmaal, om jeg vilde afgive en Erklæring i samme Retning som den, der blev afgiven af min tidligere Chef, svaret, at det ser jeg mig ikke i Stand til at gøre. Den Opfattelse, som det ærede Medlem gjorde gældende, at jeg nu skulde være bunden ved den Erklæring, der blev afgiven i Oktober forrige Aar af min tidligere Chef, er mig i højeste Grad paafaldende. Ministeriet staar til enhver Tid som en Helhed, selvfølgelig særlig repræsenteret ved Konseilspræsidenten, og Konseilspræsidentens Erklæring binder Ministeriet, men selvfølgelig ogsaa kun, saa længe Ministeriet eksisterer som Helhed. Den Dag, da Ministeriet har faaet sin Demissionsansøgning bevilget, eksisterer Ministeriet ikke mere, og at forlange, at dets Medlemmer i

Fremtiden skulde være bundne ved de Erklæringer, som Konseilspræsidenten har afgivet, forekommer mig indlysende uberettiget. Var jeg bunden dertil nu som Konseilspræsident, maatte jeg være bunden dertil som Menneste hele Livet igennem, som Medlem af dette Ting eller som Medlem af det andet Ting. Men saaledes kan Sagen selvfølgelig ikke opfattes. Her er nu et nyt Ministerium med en ny Politik. Jeg fremhæver det særlig, fordi det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds med Rette henviser til, at Konseilspræsidentens Erklæring fremkom i Tjor blandt andet for at godtgøre, at hans Politik hele Tiden havde været den samme. Altsaa, Forholdene have forandret sig, og Politikken maa ogsaa kunne tage en anden Luance end tidligere. Jeg kan derfor ingenlunde anerkende det Raisonnement, at jeg eo ipso skulde være bunden ved min tidligere Chefs Udtalelse.

C. Hage: Ja, den Fortolkning, jeg har fremhævet som den, den ærede Minister har givet af sin Forgængers Erklæring, er altsaa rigtig. Konseilspræsident Reeds Thotts Erklæring er efter dette saaledes at forstaa, at naar han og hans Indenrigsminister bytte Plads, saaledes at Indenrigsministeren sætter sig paa Konseilspræsidentens Plads og Konseilspræsidenten bliver Indenrigsminister, saa er han løst fra sit Tilsagn; saa staar Ministeriet frit og kan gøre, hvad det vil. Jeg gentager, at en saadan Mening er man ikke berettiget til at lægge ind i den afgaaede Konseilspræsidentens Erklæring, og jeg maa anse det for nødvendigt at have hans udtrykkelige Godkendelse af denne Fortolkning, inden jeg tror paa den. Den ærede Konseilspræsident siger fremdeles, at han ikke har truet med at udstede provisoriske Finanslove, men kun vægret sig ved at afgive den Erklæring, som tidligere er afgiven. Ja, det er meget rigtigt; men der behøves heller ikke andet. Vi spørge simpelthen: Vil den ærede Konseilspræsident fralægge sig at bruge det provisoriske Middel? Nej, det vil han ikke. Men om en Mand, der staar med en Kniv i Haanden, og som paastaar, at han har Ret til at bruge den til at stikke den i min Mave, og som ikke vil erklære, at han ikke agter at bruge den dertil, om han mener jeg mig berettiget til at sige, at han truer med Kniven.